

Vilh. Rosenstand: Huslig Scene fra Sabinerbjergene.

Det er en stille Søndag Morgen; Solen er allerede steget højt over Monte Scalandrone, og hen over Capranicas, hen over Rocca di Caves maleriske Taarne og Huse gyder den sin gyldne Glands, saa at de fortone sig skarpt høit oppe i den ætherklare Luft, ikke ulig gigantiske Ørnereder, der, flettede af brune, soltørrede Grene, dristigt ere slyngede hen paa de skarpeste Tinder af Sabinerbjergenes Kamme. Fra det gamle Kloster S. Vito lyde Klokkerne til Messe, og i Gennazzanos steile Gader bevæger en broget Mængde sig til S. Maria del buon consiglio, der straalers med Blomster og Lys; der dufter af Røgelse, medens Tonerne af det hundredaarige Orgel lyde langt ud paa Pladsen, hvor Bønderne i skinnende hvide Skjorter og med friske Blomster paa de gamle Hatte ivrigt spille Morra, til Trods for de advarende Blikke, som Gendarmene sende dem. Hvem kan ogsaa have Lyst til at gaae i en skummel Kirke paa saa sollys en Dag som denne? Hvem bryder sig om at høre paa gode Raad fra Helgeninden, naar gode Bajoccher og — et godt Knivstik kan vindes udenfor hendes Tempel? Lad Kvindene, Oldingene, Børnene høre paa den skælvede, magre Præst, som nu med et arrigt Blik forsvinder indenfor Kirketæppet — for Mænd er der en anden Søndagsforlystelse i Sabinerne: Morraen, Tombolaen og en frisk Latuga til et rødrende Bæger Vin for den, som Lykken har været gunstig.

Men som Italieneren lidenskabelig elsker Spil, fordi han er et Barn, saaledes elsker han ogsaa Jagten, fordi den er Hazard. For Italieneren gjælder ingen Jagtlove, ingen Skydevedtægter; for ham er Alt god Prise, lige fra den ærværdige Ugle, som plirer med Øinene mod det blanke Sollys, til den kviddrende Svale, der bader sig i Solstrålerne paa sin rastløse Flugt. Og som Morraen kan indbringe ham nogle Bajoccher extra, saaledes ogsaa Jagten. Derfor seer man hver Mandag paa Fugletorvet ved Pantheon ikke Agerhøns, Snepper eller Bekkasiner, men pillede Taarnfalke, Minervaugler, Svaler og Masser af ulykkelige smaa Sangfugle; thi Alt kan skydes, og, hvad der er mærkeligere — spises.

Den Jæger, som Rosenstand saa udtryksfuldt har malet, denne Nimrod med sit barske, for ikke at sige brutale Ansigt, hører netop til dette Slags. Han skal hverken ud efter Graaben eller Bamse; trods hans svære Figur og storladne Udtryk er hans Bøsse ladet med Spurvehagl, og han vil den næste Dag slaae en pæn lille Handel af paa Piazza della Rotonda. Ja, jeg kan ikke engang respectere hans Lædergamacher eller den vældige Knebelbart — han er og bliver Søndagsjæger, og han vil neppe faae en Vagtel i sin Taske. Spørger man mig nu hvorfor, da ligger Svaret nær. Hvilken Jæger pynter sig, naar han skal paa Jagt, og fremfor Alt, hvilken Jæger lader i den urolige Jagtivers sidste Øieblik sye en Knap i sin Skjorte? Med en Naal stikker man Lykken fra sig, det veed enhver ægte Jæger baade her og i Sabinerne; men Søndagsjægeren veed det ikke, han lader Knappen sye fast, istedetfor at

have den løs og bruge den om Aftenen, naar Monacelloerne — de onde Bjergaander, der boe i Kløfterne — komme. Derfor er og bliver han en Søndagsjæger, som jeg har Lidt imod, maaskee fordi jeg i Sabinerne saa ofte har maattet holde mig inde paa den syvende Dag; men dette skal ikke komme Kunstneren til Skade, thi maaskee er det netop derfor, at hverken Jægeren eller hans fine, lille Hustru ere hverdagsagtig malede.

Vilh. Bergsøe.

Dæmningen langs Themsens fra Sommerset House til Blackfriars Bridge.

Londons Communalbestyrelse besluttede for nogle Aar siden at opdæmme den Del af Themsens, som flyder igjennem Byen, idet derved dels attraaedes

Stykke Arbeide og yder i klart Veir et interessant Skue; men der spores en vis Mangel paa Hygge og Smaabehageligheder, hvilket f. Ex. ikke vilde have været Tilfældet ved et saadant Værk i Paris. Dette er Grunden til, at Antallet af Fodgængere er ringe og af Kjøretøier endnu ringere, skjøndt Dæmningen er den korteste Vei mellem Westminster og City. »Men hvorfor,« spørger en londonsk Kritiker, »for skrive de ikke Baron Haussmann, da han dog nu staaer ledig paa Torvet? Han vilde snart være istand til at sætte Dæmningen i parisisk Stil.« — Vel er der gjort Forsøg med at plante Træer der, men den elskværdige Pøbel gav sig strax i Færd med at ødelægge dem; der er ligeledes ført Klage over, at de snavede Lediggængere, saasomt Marmorbrystværnet var sat, optog dette Arbeide som en særlig paa dem møntet Artighed og nedlode sig der som paa en Løibænk, hvor de i al Mag strakte deres mødige Lemmer, just ikke til Øienslyst for de Veifarende; dog det har Politiet vel vant dem af med.

Men selv om dette storartede Værk lader noget tilbage at ønske i den nævnte Henseende, vil det virke høist fordelagtigt paa Vandets Renhed og følgelig paa Sundhedsforholdene, hvilket allerede har viist sig derved, at levende Fisk ere fangede paa Steder i Floden, hvor de hidtil kun fandtes i død Tilstand, ligesom ogsaa de mange organiske Dele, der indeholdes i denne Kæmpestads Spildevand m. m., ved at samles kunne faae en nyttig Anvendelse som Gjødningmiddel.

Det kgl. Theater.

«Kongsemnerne» af H. Ibsen.

I.

Iblandt de Lærere og Kunstnere, der fulgte med Bonaparte paa hans Tog til Ægypten, var der ogsaa en fransk Musicus, hvem det Hverv var overdraget at samle Oplysninger om de orientalske Folkeslags musikalske Kundskaber. Da han var kommen til Cairo, tog han sig en arabisk Lærer, hvis Undervisning efter Landets Skik bestod i at foresynge Eleven forskellige Melodier. Franskmanden gav sig til at skrive op, hvad Araberen sang, og da han troede at bemærke, at denne hyppigt detone-rede, rettede han under Opskrivningen alle de Feil, han hørte. Efter endt Lection vilde han foretage en Contraprøve ved at synge det Samme for Læreren, men strax ved de første Tacter standsede denne ham og erklærede, at han sang falsk, hvad han naturligvis ikke vilde indrømme; tvertimod paastod han, at den Andens Sang var en Rædsel for hans Øren. Under deres Skjænderi herom fik Franskmanden den heldige Idee at lade sig bringe en arabisk Luth, og opdagede nu, ved at undersøge de musikalske Forhold paa denne, at Araberen betjente sig af en hel anden Scala end den, han kjendte. De havde saaledes begge haft Ret; enhver af dem havde paa Grund af, at han havde sin bestemte Scala i Øret, maattet erklære den Andens Sang for falsk.

Jeg har tilladt mig at fortælle denne Anekdote, fordi den er faldet mig ind ved at sammenligne den Skildring, Ibsen i «Kongsemnerne» har givet af et bestemt historisk Tidsrum, med hvad Historien lærer

Huslig Scene fra Sabinerbjergene. Efter Vilh. Rosenstands Maleri tegnet af B. Olsen.

at tilveiebringe særlige Render for Spildevandet og andet flydende Affald, som hidtil havde haft frit Løb til Floden og forpestet den, dels at indvinde det ubrugelige Jordsmonn ved Bredden. Da meget Fyld skulde skaffes tilveie og et høit, elegant Stenbolværk sættes langs Dæmningen ud mod Floden, samt de til Afløb, Gas og Vand fornødne Rørledninger nedlægges, var Arbeidet imidlertid saa vidtløftigt og kostbart, at det maatte fordeles paa et længere Tidsrum. Af et færdigt Stykke, mellem Sommerset House og Blackfriars Bridge, forelægge vi idag vore Læsere et Billede, paa hvilket i Forgrunden sees Sommerset House, derpaa Temple-Stationen for District-Jernveien, Temple-Bibliotheket og Temple-Havernes lange Strækning, og endelig i det Fjerne en melancholsk Række Værfter og Gasværker, bag hvilke St. Paulskirkens prægtige Kuppel hæver sig.

Dæmningen er et særdeles smukt, solidt udført